

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2024. január 18.*

„Előzetes döntéshozatal – Áruk szabad mozgása – EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikk – Szellemi tulajdon – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – 13. cikk – (EU) 2017/1001 rendelet – 15. cikk – A védjegyhez fűződő jog kimerülése – Az Unióban vagy az Európai Gazdasági Térségben (EGT) történő forgalomba hozatal – A védjegyjogosult hozzájárulása – Az áruk védjegyjogosult által vagy az ő hozzájárulásával történő első forgalomba hozatalának helye – Bizonyítási teher”

A C-367/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sąd Okręgowy w Warszawie (varsói regionális bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2021. június 14-én érkezett, 2021. április 1-jei határozatával terjesztett elő

a **Hewlett Packard Development Company LP**

és

a **Senetic S.A.**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Ilešič, a tizedik tanács elnökeként eljárva (előadó), I. Jarukaitis és D. Gratsias bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Hewlett Packard Development Company LP képviselőjében A. Jodkowski és K. Zielińska-Piątkowska adwokaci,
- a Senetic S.A. képviselőjében S. Dudzik és E. Rumak radcowie prawni,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében É. Gippini Fournier, S. L. Kaléda és B. Sasinowska, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 36. cikk második mondatának az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 15. cikkének (1) bekezdésével, az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével, valamint az EUMSZ 34., EUMESZ 35. és EUMSZ 36. cikkel összefüggésben történő értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet az Amerikai Egyesült Államokban letelepedett Hewlett Packard Development Company LP (a továbbiakban: Hewlett Packard) és a Lengyelországban letelepedett Senetic S.A. között azon európai uniós védjegyekkel ellátott informatikai berendezésekből álló termékeknek ez utóbbi általi forgalmazása tárgyában folyó eljárás keretében terjesztették elő, amelyeknek a Hewlett Packard a jogosultja.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 207/2009/EK rendelet

- 3 Az [európai uniós] védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) (9) preambulumbkezdése kimondta:

„Az áruk szabad mozgásának elvéből adódóan az [európai uniós] védjegy jogosultja nem tilthat el mást a védjegy használatától olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket a védjegy alatt ő hozott forgalomba vagy az ő hozzájárulásával hoztak forgalomba [az Európai Unióban], kivéve, ha jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze.”
- 4 E rendeletnek „Az [európai uniós] védjegyoltalom tartalma” című 9. cikke előírta:

„(1) A[z európai uniós] védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ:

a) a[z európai uniós] védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

[...]

(2) Az (1) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén tilos különösen:

[...]

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás felajánlása vagy nyújtása a megjelölés alatt;

c) a megjelölést hordozó áruk behozatala vagy kivitele;

[...]”

5 Az említett rendeletnek „Az [európai uniós] védjegyoltalom kimerülése” című 13. cikkének szövege a következő volt:

„(1) A védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ezzel a védjeggyel ő hozott forgalomba, vagy amelyeket kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba a[z Európai Unióban].”

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha a jogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen akkor, ha az áru állagát, állapotát – a forgalomba hozatalt követően – megváltoztatták, illetve károsították.”

6 A 207/2009 rendeletet 2017. október 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2017/1001 rendelet.

A 2017/1001 rendelet

7 A 2017/1001 rendelet (17) preambulumbekkezdése értelmében:

„Azon két cél összehangolása érdekében, hogy egyrészt gondoskodni kell a védjegyoltalomból eredő jogok hatékony érvényesítéséről, másrészt pedig kerülni kell a nem jogsértő áruk szabad kereskedelmi forgalmának az akadályozását, az európai uniós védjegy jogosultja szóban forgó jogának meg kell szűnnie, ha az európai uniós védjegy bitorlásának kérdésében érdemi határozat meghozatalára illetékes európai uniós védjegy bíróság előtt indított későbbi eljárás során a nyilatkozattevő, illetve az áru birtokosa bizonyítani tudja, hogy az európai uniós védjegy jogosultjának az áru rendeltetési helye szerinti országban nincs joga megtiltani az adott áru forgalomba hozatalát.”

8 E rendelet (22) preambulumbekkezdése kimondja:

„Az áruk szabad mozgásának elvéből adódóan az európai uniós védjegy jogosultja nem tilthat el mást a védjegy használatától olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket a védjegy alatt ő hozott forgalomba vagy az ő hozzájárulásával hoztak forgalomba az Európai Gazdasági Térségben, kivéve, ha jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze.”

9 Az említett rendeletnek „Az európai uniós védjegyoltalom kimerülése” című 9. cikke előírja:

„(1) Az európai uniós védjegy lajstromozása a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít.

(2) A jogosultaknak az európai uniós védjegy bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőzően szerzett jogait nem érintve az európai uniós védjegy jogosultja bárkivel szemben felléphet, aki az engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban olyan megjelölést használ, amely:

a) az európai uniós védjeggyel azonos, és azt az európai uniós védjegy árujegyzékében foglaltakkal azonos árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják;

[...]

(3) A (2) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén tilos különösen:

[...]

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás felajánlása vagy nyújtása a megjelölés alatt;

c) a megjelölést hordozó áruk behozatala vagy kivitele;

[...]”

10 Ugyanezen rendeletnek „Az európai uniós védjegyoltalom kimerülése” című 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai uniós védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ezzel a védjeggyel ő hozott forgalomba, vagy amelyeket az ő kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az Európai Gazdasági Térségben.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha a jogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen akkor, ha az áru állagát, állapotát – a forgalomba hozatalt követően – megváltoztatták, illetve károsították.”

A 2004/48/EK irányelv

11 A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 157., 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.) „Tárgy” című 1. cikke értelmében:

„Ez az irányelv azokról az intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról szól, amelyek a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükségesek. Ezen irányelv alkalmazásában a »szellemi tulajdonjogok« magukban foglalják az iparjogvédelmi jogokat.”

- 12 Ezen irányelv „Hatály” című 2. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„A[z uniós] vagy tagállami jogszabályokban esetlegesen foglalt eszközök sérelme nélkül – amennyiben azok kedvezőbbek a jogosultak számára – az ebben az irányelvben foglalt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat a 3. cikkkel összhangban alkalmazni kell a[z uniós] jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely szellemi tulajdonjog megsértése esetén.”

- 13 Az említett irányelv „Intézkedések, eljárások és jogorvoslatok” című II. fejezete tartalmazza többek között az irányelv „Általános kötelezettség” című 3. cikkét, amelynek (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezeknek az intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak ezen túlmenően hatásosnak, arányosnak és elrettentőnek kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak.”

- 14 Ugyanezen irányelv „Bizonyítékok” című 6. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„A tagállamok biztosítják, hogy azon fél kérelmére, aki igényének kielégítő megalapozásához az összes észszerűen rendelkezésre álló bizonyítékot bemutatta, és megjelölte az igényeinek alátámasztását szolgáló bizonyítékokat, amelyek felett az ellenérdekű fél rendelkezik, e bizonyítékoknak az ellenérdekű fél általi bemutatását az illetékes bíróságok elrendelhetik, feltéve hogy az a bizalmas információk védelmét nem sérti. E bekezdés alkalmazásában a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az illetékes bíróságok a mű vagy védelem alatt álló teljesítmény jelentős számú példányából megfelelő mennyiségű mintát megalapozott bizonyítéknak tekintsék.”

A lengyel jog

- 15 Az 1964. november 17-i ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (a polgári perrendtartásról szóló törvény) alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: polgári perrendtartás) 325. cikkének szövege a következő:

„Az ítélet rendelkező részének tartalmaznia kell a bíróság megnevezését, a bírák, a hivatalvezető és – beavatkozása esetén – az ügyész nevét, a tárgyalás és az ítélethirdetés napját és helyét, a felek nevét és az ügy tárgyát, valamint a bíróságnak a felek kérelmeiről hozott döntését.”

- 16 A polgári perrendtartás 758. cikke előírja:

„A [sądy rejonowe (kerületi bíróságok, Lengyelország)] és az e bíróságokhoz tartozó bírósági végrehajtók rendelkeznek hatáskörrel a végrehajtást illetően.”

- 17 E törvény 767. cikke értelmében:

„(1) Ha a törvény másként nem rendelkezik, a bírósági végrehajtó intézkedéseivel szemben a kerületi bíróság előtt lehet jogorvoslattal élni. Jogorvoslattal lehet élni a bírósági végrehajtó mulasztása esetén is. A jogorvoslatot a bírósági végrehajtó hivatalának illetékességi területén eljáró bíróság bírálja el.

(2) A jogorvoslati kérelmet az a fél vagy más olyan személy nyújthatja be, akinek jogait a bírósági végrehajtó cselekménye vagy mulasztása megsértette vagy veszélyeztette.

[...]

- 18 Az említett törvény 840. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az adós keresettel kérheti a végrehajtható okirat részben vagy egészben történő hatályon kívül helyezését vagy végrehajtásának korlátozását, ha:

1. vitatja a végrehajtási záradék kiállítását megalapozó tényeket, különösen amennyiben vitatja a bírósági határozattól eltérő, egyszerű végrehajtható okirattal megállapított kötelezettség fennállását, vagy ha a kötelezettség átruházását azt igazoló hivatalos okirat fennállása ellenére vitatja;
2. az egyszerű végrehajtható okirat kiállítását követően olyan esemény következett be, amelynek következtében a kötelezettség megszűnt vagy a végrehajtása lehetetlenné vált; ha az okirat bírósági határozat, az adós a keresetét alapíthatja az eljárás lezárását követően bekövetkezett tényekre, a szolgáltatás teljesítésére vonatkozó kifogásra, amennyiben az adott ügyben az e kifogásra való hivatkozás a törvény erejénél fogva elfogadhatatlan volt, valamint a beszámítási kifogásra is.

[...]

- 19 Ugyanezen törvény 843. cikke a (3) bekezdésében a következőket írja elő:

„A felperesnek a keresetében minden olyan kifogást fel kell tüntetnie, amelyet ebben a szakaszban felhozhat, ellenkező esetben azokat a későbbi eljárásban nem érvényesítheti.”

- 20 A polgári perrendtartás 1050. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a kötelezett olyan cselekmény elvégzésére köteles, amelyet más személy nem végezhet el, és amelynek teljesítése kizárólag az ő akaratától függ, az a bíróság, amelynek illetékességi területén a cselekményt el kell végezni, a jogosult kérelmére és a felek meghallgatását követően határidőt állapít meg a kötelezettnek a cselekmény elvégzésére, pénzbírság terhe mellett, ha azt a kitűzött határidőn belül nem teljesíti.

[...]

(3) Ha a kötelezett részére valamely cselekmény elvégzésére megállapított határidő anélkül jár le, hogy a kötelezett azt teljesítette volna, a bíróság a jogosult kérelmére pénzbírságot szab ki a kötelezettrel szemben, és ezzel egyidejűleg a cselekmény elvégzésére új határidőt állapít meg, megnövelt összegű pénzbírság terhe mellett.”

- 21 E törvény 1051. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Ha a kötelezettet arra irányuló kötelezettség terheli, hogy valamely cselekménytől tartózkodjon, vagy hogy ne akadályozza valamely cselekmény jogosult által történő elvégzését, az a bíróság, amelynek illetékességi területén a kötelezett nem teljesítette kötelezettségét, a jogosult kérelmére pénzbírság megfizetésére kötelezi, miután meghallgatta a feleket és megállapította, hogy a kötelezett nem teljesítette kötelezettségét. A bíróság ugyanígy jár el, ha a jogosult új kérelmet nyújt be. A bíróság a hitelező újabb kérelme esetén is ugyanígy jár el.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 22 A Hewlett Packard a 000052449., illetve 008579021. számon lajstromozott HP európai uniós szó- és ábrás védjegyekhez fűződő kizárólagos jogok jogosultja.
- 23 Az e védjegyekkel ellátott informatikai berendezésekből álló árukat szerződéses képviselők útján forgalmazza, akik kötelezettséget vállalnak arra, hogy ezen árukat – a végfelhasználókat kivéve – nem értékesítik olyan személyeknek, akik nem tagjai a forgalmazási hálózatának. E szerződéses képviselők ezenfelül ezeket az árukat kizárólag más szerződéses képviselőktől vagy magától a Hewlett Packardtól kötelesek beszerezni.
- 24 Ezen áruk mindegyike sorozatszámmal van ellátva, amely lehetővé teszi annak azonosítását. A Hewlett Packard olyan informatikai eszközzel rendelkezik, amely többek között magában foglal egy olyan adatbázist, amely tartalmazza a termékek összes példányát, valamint azt a piacot, amelyre azokat szánták. E példányokat azonban nem látják el olyan jelölési rendszerrel, amely önmagában lehetővé tenné annak meghatározását, hogy egy példányt az Európai Gazdasági Térség (EGT) piacára szántak-e, vagy sem.
- 25 A Senetic informatikai eszközök forgalmazására irányuló tevékenységet folytat. Olyan európai uniós védjegyekkel ellátott árukat hozott forgalomba Lengyelországban, amelyeknek a Hewlett Packard a jogosultja. Ezen árukat a Hewlett Packard termékeinek hivatalos forgalmazóitól eltérő, az EGT területén letelepedett eladóktól szerezte be, azt követően, hogy ezen eladók biztosították afelől, hogy e termékeknek az EGT-ben való forgalmazása nem sérti ez utóbbi kizárólagos jogait. A Senetic ezenfelül – jöllehet eredménytelenül – kérte a Hewlett Packard szerződéses képviselőitől annak megerősítését, hogy az említett termékek az EGT-ben forgalmazhatók, anélkül hogy ezzel az utóbbi kizárólagos jogait sértenék.
- 26 A Hewlett Packard keresetet indított a lengyel bíróságok előtt az európai uniós védjegyek által számára biztosított jogok megsértésének abbahagyására való kötelezés iránt, kérve a Senetic általános jellegű eltiltását az említett védjegyekkel jelölt, informatikai berendezésekből álló azon termékek behozatalától, kivitelétől, reklámozásától és raktáron tartásától, amelyeket korábban nem ő hozott forgalomba, vagy amelyeket nem az ő hozzájárulásával hoztak forgalomba az EGT-ben. Ezenkívül a Hewlett Packard azt kérte, hogy a bíróság kötelezze a Seneticet e termékek piacról való kivonására.
- 27 Védekezésében a Senetic az érintett európai uniós védjegyekhez fűződő jogok kimerülésére hivatkozik, előadva, hogy az érintett árukat korábban a Hewlett Packard hozta forgalomba vagy az ő hozzájárulásával hozták forgalomba az EGT piacán.
- 28 A kérdést előterjesztő bíróság, a Sąd Okręgowy w Warszawie (varsói regionális bíróság, Lengyelország) megjegyzi, hogy a Hewlett Packard termékeinek jelölési rendszere hiányában a gyakorlatban nagyon nehéz egy független forgalmazó számára az érintett európai uniós védjegyekkel jelölt áruk mindegyike esetében a rendeltetési piac beazonosítása, és még kevésbé lehetséges arra vonatkozóan bizonyítékot szolgáltatni, hogy e termékeket az EGT piacon e védjegyek jogosultja hozta forgalomba vagy hogy azokat az ő hozzájárulásával hozták forgalomba.
- 29 E bíróság szerint a Senetic elméletileg a beszállítóhoz fordulhat, hogy információkat szerezzen az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban közreműködő piaci szereplők kilétéről. Ugyanakkor, amint azt a Bíróság a 2003. április 8-i Van Doren + Q ítéletében (C-244/00, EU:C:2003:204) elismerte,

mivel a beszállítók általában vonakodnak a beszerzési forrásaikra vonatkozó információk megosztásától, kevésbé valószínű, hogy a Senetic meg tudná szerezni az ilyen jellegű információkat.

- 30 Márpedig először is, szerinte a lengyel bíróságoknak az a gyakorlata, hogy az európai uniós védjegy bitorlása miatti keresetnek helyt adó határozataik rendelkező részében „olyan árukra” hivatkoznak, „amelyeket korábban nem a felperes (az [európai uniós] védjegy jogosultja) hozott vagy nem az ő hozzájárulásával hoztak forgalomba az [EGT] területén”. Ez a megfogalmazás a végrehajtási eljárás szakaszában szerinte nem teszi lehetővé az ezen eljárás tárgyát képező áruk azonosítását, és azok elkülönítését azon áruktól, amelyek a szóban forgó védjegy által biztosított jog kimerülésére vonatkozó kivétel hatálya alá tartoznak. Így e határozatok rendelkező része valójában nem ró a címzettjeiknek minősülő felekre a törvény rendelkezéseiből eredő kötelezettségtől eltérő kötelezettséget.
- 31 E bírói gyakorlat miatt a védjegybitorlási perek alperese nem tudja önként teljesíteni a védjegybitorlást megállapító határozatot, és annak a veszélynek teszi ki magát, hogy vele szemben a polgári perrendtartás 1050. és 1051. cikkében előírt szankciókat szabnak ki. Ez a gyakorlat ráadásul a legtöbb esetben az összes áru lefoglalását eredményezi, beleértve azokat is, amelyek úgy kerültek forgalomba, hogy azzal nem sértettek meg semmilyen európai uniós védjegy által biztosított jogot.
- 32 Hasonlóképpen, amint az többek között a polgári perrendtartás 767., 840. és 843. cikkéből következik, a védjegybitorlási per alperese a biztosítási intézkedés iránti eljárásban és a végrehajtási eljárásban több jogi akadályt is le kell küzdenie ahhoz, hogy sikeresen tudjon tiltakozni az elrendelt intézkedésekkel szemben, és csak korlátozott eljárási garanciákkal rendelkezik.
- 33 Először is, e törvénynek a lengyel bíróságok által értelmezett 767. cikke értelmében a bírósági végrehajtó intézkedésével szemben csak akkor lehet jogorvoslattal élni, ha a bírósági végrehajtó nem tartotta tiszteletben a végrehajtási eljárásra vonatkozó eljárási szabályokat. Ilyen jogorvoslat alapján tehát nem lehet eldönteni, hogy valamely európai uniós védjeggyel ellátott árut a védjegyjogosult hozott-e forgalomba, vagy azt az ő hozzájárulásával hozták-e forgalomba az EGT-ben.
- 34 Másodszor, a védjegybitorlási per alperesének nincs lehetősége arra, hogy a polgári perrendtartás 840. cikke szerinti ellenkérelmet nyújtson be, mivel az ilyen jellegű kérelem nem szolgálhat a végrehajtható okirattal minősülő bírósági határozat tartalmának tisztázására.
- 35 Harmadszor, a lengyel jogirodalomban uralkodó álláspont szerint a végrehajtásra hatáskörrel rendelkező bíróság kétségtelenül meghallgathatja a feleket, de a polgári perrendtartás 1051. cikke alapján csak a felek meghallgatásából kitűnő körülményekre tekintettel állapíthatja meg, hogy a bitorlási per alperese a végrehajtható okirat tartalmának megfelelően járt-e el, anélkül hogy bizonyításfelvételt végezhetne.
- 36 Negyedszer, a polgári perrendtartás 843. cikkének (3) bekezdése értelmében a végrehajtási eljárás keretében benyújtott kérelmében az adósnak meg kell neveznie minden kifogást, amelyet fel tud hozni, ellenkező esetben elveszíti a jogot, hogy azokat az eljárás későbbi szakaszában felhozza.

- 37 Ennélfogva, a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint fennáll annak veszélye, hogy a védjegybitorlást megállapító határozatok rendelkező részének megfogalmazásával kapcsolatos lengyel bírósági gyakorlat korlátozza az áruk szabad mozgása terén a hatékony bírói jogvédelmet.
- 38 Másodszor e bíróság rámutat arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a szellemi tulajdon területén a kizárólagos jogok védelme nem abszolút jellegű. Egyrészt ugyanis az arra az esetre korlátozódik, amikor valamely védjegynek a jogosulttól eltérő személy általi használata sérti a védjegy funkcióit. Másrészt a kizárólagos jogok gyakorlása az e jogok és a belső piac szabadságainak védelme közötti egyensúly keresésétől függ, amely szabadságok között szerepel többek között az áruk szabad mozgása.
- 39 Ily módon a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita ténybeli körülményei között alkalmazható-e a bizonyítási tehernek a Bíróság által a 2003. április 8-i Van Doren + Q ítéletben (C-244/00, EU:C:2003:204) javasolt megfordítása, akár a védjegyjogosult azon lehetőségének kizárásával is, hogy a 207/2009 rendelet 9. és 102. cikke – jelenleg a 2017/1001 rendelet 9., illetve 130. cikke – által biztosított oltalomra hivatkozzon.
- 40 E körülmények között a Sąd Okręgowy w Warszawie (varsói regionális bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni az EUSZ 36. cikk második mondatát a [2017/1001] rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével, valamint az [EUSZ] 19. cikk (1) bekezdésének [második albekezdésével] összefüggésben, hogy azokkal ellentétes a tagállami bíróságok azon gyakorlata, amely szerint a bíróságok
- az európai uniós védjegyjogosult arra irányuló követelésének eleget téve, hogy tiltsák meg az európai uniós védjeggyel ellátott áruk behozatalát – importját, kivitelét – exportját, reklámozását, vagy rendeljék el ezen áruk piacról történő kivonását,
 - az európai uniós védjeggyel jelölt áruk lefoglalására irányuló biztosítási intézkedés iránti eljárásban való határozathozatal során
- a határozatok szövegében »olyan árukra« hivatkoznak, »amelyeket nem a védjegyjogosult hozott vagy nem az ő kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az [EGT-ben]«, ebből következően annak megállapítása, hogy mely európai uniós védjeggyel ellátott [árucikkek] vonatkoznak az [elrendelt] [biztosítási intézkedések] és [eltiltások] (vagyis annak megállapítása, hogy mely [árucikkeket] nem a védjegyjogosult hozott vagy nem az ő kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az [EGT-ben]), a határozat általános megfogalmazására tekintettel a végrehajtó hatóságra van bízva, e hatóság az említett megállapításokat a védjegyjogosult nyilatkozataira, vagy az általa [szolgáltatott] eszközökre (köztük informatikai eszköz[ei]re és adatbázis[ai]ra) alapozva teszi meg, a végrehajtó hatóság fenti megállapításai bíróság előtti, érdemi eljárásban való megtámadásának lehetősége pedig az alperest a biztosítási intézkedés iránti eljárásban, valamint a végrehajtási eljárásban megillető jogi eszközök jellegére tekintettel kizárt vagy korlátozott?

- 2) Úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ 34., EUMSZ 35. és EUMSZ 36. cikket], hogy azok kizárják, hogy valamely közösségi (jelenleg európai uniós) védjegyjogosult a [207/2009 rendelet] 9. és 102. cikkében (jelenleg a [2017/1001 rendelet] 9. és 130. cikkében) előírt oltalomra hivatkozhaszon abban az esetben, ha:
- a közösségi (európai uniós) védjegy jogosultja az [EGT-n] belül és azon kívül oly módon forgalmazza az e védjeggyel megjelölt árukat, hogy a forgalmazásra olyan hivatalos viszonteladók közvetítésével kerül sor, akik a védjeggyel ellátott árukat ezen áruk végső fogyasztóitól eltérő személyeknek kizárólag a hivatalos forgalmazói hálózaton belül értékesíthetik tovább, ugyanakkor a jogosult viszonteladók az árukat kizárólag más jogosult viszonteladóktól vagy a védjegyjogosulttól szerezhetik be;
 - a védjeggyel megjelölt árukon nem található semmilyen olyan jelzés vagy azok nem rendelkeznek egyéb olyan megkülönböztető jellemzőkkel, amelyek lehetővé tennék annak megállapítását, hogy ezen árukat a védjegyjogosult vagy az ő kifejezett hozzájárulásával más hol hozta forgalomba;
 - az alperes a védjeggyel ellátott árukat az [EGT-ben] szerezte be;
 - az alperes arra vonatkozó nyilatkozatokat vett át a védjeggyel megjelölt áruk értékesítőitől, hogy ezen áruk jogszerűen forgalmazhatók az [EGT] területén;
 - az európai uniós védjegy jogosultja nem bocsát rendelkezésre semmilyen informatikai eszközt (vagy más eszközt), és nem használ megjelölésekkel kapcsolatos rendszert – amely lehetővé tenné a védjeggyel ellátott áru potenciális vevője számára, hogy az áru megvétele előtt saját maga ellenőrizze ezen áruk [EGT] területén történő forgalmazásának jogszerűségét – és megtagadja ezen ellenőrzés vevő kérelmére történő lefolytatását?”

A Bíróság előtti eljárás

- 41 A Bíróság elnöke 2021. november 29-i határozatával a jelen ügyben az eljárást a 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet (C-175/21, EU:C:2022:895) kihirdetéséig felfüggesztette.
- 42 A Bíróság elnökének 2022. november 28-i határozatát követően a Bíróság Hivatala értesítette ezen ítéletről a kérdést előterjesztő bíróságot, és kérdést intézett hozzá azt illetően, hogy ezen ítéletre tekintettel fenn kívánja-e tartani az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, különösen az előterjesztett első kérdést illetően. Az említett ítéletben a Bíróság kimondta, hogy a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdését az EUMSZ 36. cikk második mondatával, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével, valamint a 2004/48 irányelvvel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a bírósági gyakorlat, hogy az európai uniós védjegybitorlási keresetnek helyt adó határozat rendelkező részét olyan megfogalmazással látják el, amely általános jellegénél fogva a határozat végrehajtására illetékes hatóságra bízva annak meghatározását, hogy az említett határozat mely árukra vonatkozik, amennyiben a végrehajtási eljárásban az alperesnek lehetősége van megtámadni az eljárás alá vont áruk meghatározását, a bíróságnak pedig lehetősége van a 2004/48 irányelvben foglalt rendelkezések betartása mellett megvizsgálni és eldönteni, hogy mely árukat hozott a védjegyjogosult vagy az ő hozzájárulásával más személy ténylegesen forgalomba az EGT-ben.

- 43 A Bíróság Hivatalához ugyanaznap érkezett 2023. február 3-i levelében a kérdést előterjesztő bíróság arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy visszavonja az első kérdését, a második kérdést azonban fenntartja.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 44 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Erre figyelemmel adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság továbbá figyelembe vehet olyan uniós jogi rendelkezéseket, amelyekre a nemzeti bíróság a kérdésében nem hivatkozott (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Impexco és PI Pharma ítélet, C-253/20 és C-254/20, EU:C:2022:894, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 45 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével az EUMSZ 34. cikk, az EUMSZ 35. cikk és az EUMSZ 36. cikk értelmezését kéri annak tisztázása érdekében, hogy e rendelkezésekkel ellentétes-e az, hogy az európai uniós védjegy jogosultja a 207/2009 rendelet 9. cikke vagy a 2017/1001 rendelet 9. cikke által biztosított oltalomra hivatkozhat az e cikk(ek) által felsorolt bizonyos körülmények esetén.
- 46 E tekintetben azonban hangsúlyozni kell, hogy a 207/2009 rendelet 13. cikke és a 2017/1001 rendelet 15. cikke komplex módon szabályozza a védjegyjogok kimerülésének kérdését az Unió, illetve az EGT területén forgalomba hozott áruk tekintetében.
- 47 Egyébiránt, amint az a jelen ítélet 39. pontjából következik, a kérdést előterjesztő bíróság különösen arra keresi a választ, hogy az alapeljárás körülményeihez hasonló körülmények között az érintett európai uniós védjegyek által biztosított jogok kimerülésével kapcsolatos bizonyítási kötelezettség kizárólag a védjegybitorlási per alperesét terhelheti-e.
- 48 E körülmények között meg kell állapítani, hogy kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 207/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdését és a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdését az EUMSZ 34. cikkel és az EUMSZ 36. cikkel összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az európai uniós védjegy által biztosított jog kimerülésével kapcsolatos bizonyítási kötelezettség kizárólag a védjegybitorlási per alperesét terheli, amennyiben az e védjeggyel ellátott áruk, amelyek nem tartalmazzak olyan jelölést, amely lehetővé tenné a harmadik felek számára, hogy azonosítsák azt a piacot, amelyen azokat forgalomba kívánták hozni, és amely árukat egy olyan szelektív forgalmazási hálózaton keresztül forgalmaznak, amelynek tagjai ezen árukat csak e hálózat más tagjainak vagy végső felhasználóknak értékesíthetik tovább, ezen alperes az Unióban vagy az EGT-ben azt követően vásárolta meg, hogy az eladók biztosították őt afelől, hogy az áruk ott jogszerűen forgalmazhatók, az említett védjegy jogosultja viszont megtagadta a vevő által kért ellenőrzés saját maga által történő elvégzését.
- 49 A 207/2009 rendelet 9. cikke – jelenleg a 2017/1001 rendelet 9. cikke – olyan kizárólagos jogot biztosít az európai uniós védjegy jogosultjának, amely alapján az bárkivel szemben fellelhet, aki a védjeggyel ellátott árukat az engedélye nélkül importálja, eladásra felkínálja, forgalomba hozza, vagy e célból raktáron tartja (2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 50 A 207/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése) kivételt ír elő e szabály alól, amennyiben úgy rendelkezik, hogy a jogosult joga kimerül, ha az árukat e védjeggyel ő maga hozta forgalomba, vagy azokat az ő hozzájárulásával hozták forgalomba az Unióban vagy az EGT-ben (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E rendelkezés egyrészt az említett védjegy által biztosított jogok védelméhez fűződő alapvető érdekeknek, másrészt az áruk Unión vagy az EGT-n belüli szabad mozgásához fűződő alapvető érdekeknek az összeegyeztetésére irányul (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 51 Az ezen alapvető érdekek közötti megfelelő egyensúly biztosítása érdekében az európai uniós védjegyoltalom kimerülésére mint az e jog alóli kivételre való hivatkozás lehetősége több szempontból is körülhatárolt (2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 41. pont).
- 52 Közelebbről, a 207/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése és a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése az európai uniós védjegyoltalom kimerülésének elvét kizárólag azon áruk tekintetében mondja ki, amelyeket maga a jogosult vagy az ő hozzájárulásával valaki más hozott forgalomba az Unió, illetve az EGT piacán (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ebből következik, hogy az e védjeggyel ellátott áruknak az Unión vagy az EGT-n kívül történő forgalomba hozatala nem meríti ki a védjegyjogosult azon jogát, hogy fellépjen többek között ezen áruknak a hozzájárulása nélkül az Unión vagy az EGT-n belüli behozatalával és forgalomba hozatalával szemben, lehetővé téve ezáltal a jogosult számára, hogy ellenőrizze az említett védjeggyel ellátott áruknak az Unióban vagy az EGT-ben történő első forgalomba hozatalát (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 Így az ugyanezen védjegy által biztosított jogok csak egy adott áru azon példányai tekintetében merülnek ki, amelyeket a jogosult hozzájárulásával hoztak forgalomba az Unió vagy az EGT területén. E tekintetben az a tény, hogy a védjegyjogosult már forgalmazta az Unióban vagy az EGT-ben ugyanazon termék vagy az importált termékekhez hasonló olyan termékek más példányait, amelyek tekintetében a jogkimerülésre hivatkoznak, nem elegendő (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Ami azt a kérdést illeti, hogy az európai uniós védjegyoltalom kimerülésével kapcsolatos bizonyítási kötelezettség melyik felet terheli, meg kell jegyezni egyrészt, hogy e kérdést nem szabályozza sem a 207/2009 rendelet 13. cikke, sem a 2017/1001 rendelet 15. cikke, sem pedig e két rendelet bármely más rendelkezése.
- 56 Másrészt, noha a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásának eljárási vonatkozásait, ideértve a 207/2009 rendelet 9. cikkében – jelenleg a 2017/1001 rendelet 9. cikkében – foglalt kizárólagos jogot főszabály szerint a 2004/48 irányelv szerinti harmonizációt megvalósító nemzeti jog szabályozza, amely irányelv, amint az különösen az 1–3. cikkéből kitűnik, a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásának biztosításához szükséges intézkedésekre, eljárásokra és jogorvoslatokra vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman

- International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 56. pont), meg kell állapítani, hogy ezen irányelv, különösen annak 6. és 7. cikke, amelyek az említett irányelv II. fejezetének „Bizonyítékok” című 2. szakaszában találhatók, nem szabályozza a védjegyhez fűződő jogok kimerülésével kapcsolatos bizonyítási teher kérdését.
- 57 Mindazonáltal a Bíróság ismételten kimondta, hogy az a gazdasági szereplő, aki az EGT piacán a védjegyjogosult által vagy az ő hozzájárulásával forgalomba hozott árukat birtokolja, az áruk szabad mozgására vonatkozóan az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikk, valamint a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése által biztosított jogokra tesz szert, amelyeket a nemzeti bíróságoknak védelemben kell részesíteniük (2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 58 E tekintetben, noha a Bíróság úgy ítélte meg, hogy főszabály szerint összeegyeztethető az uniós joggal valamely tagállam nemzeti jogból eredő olyan szabálya, amelynek értelmében a védjegyoltalom kimerülése védekezési jogalapot képez, és így a bizonyítási kötelezettség az e jogalapra hivatkozó alperesre hárul, azt is pontosította, hogy az áruk szabad mozgásának védelméből eredő követelmények szükségessé tehetik, hogy e bizonyítási szabályt némileg kiigazítsák (lásd ebben az értelemben: 2003. április 8-i Van Doren + Q ítélet, C-244/00, EU:C:2003:204, 35–37. pont).
- 59 Így a védjegyhez fűződő jogok kimerülésére vonatkozó bizonyítékok felvételére és értékelésére vonatkozó nemzeti részletszabályoknak tiszteletben kell tartaniuk az áruk szabad mozgásának elvéből eredő követelményeket, és ennél fogva azokat úgy kell kialakítani, hogy lehetővé tegyék e védjegy jogosultja számára a nemzeti piacok körülhatárolását, elősegítve ezáltal a tagállamok között fennálló árkülönbségek fenntartását (lásd ebben az értelemben: 2022. november 17-i Harman International Industries ítélet, C-175/21, EU:C:2022:895, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 Következésképpen, ha a védjegybitorlási per alperese bizonyítani tudja, hogy fennáll a nemzeti piacok lehatárolásának valós veszélye, ha őt magát terhelne az arra vonatkozó bizonyítás kötelezettsége, hogy az árukat az Unióban vagy az EGT-ben a védjegyjogosult vagy az ő hozzájárulásával valaki más hozta forgalomba, az eljáró nemzeti bíróság feladata a védjegyjogok kimerülésével kapcsolatos bizonyítási teher megosztásának kiigazítása (lásd ebben az értelemben: 2003. április 8-i Van Doren + Q ítélet, C-244/00, EU:C:2003:204, 39. pont).
- 61 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az érintett európai uniós védjegyek jogosultja szelektív forgalmazási rendszert működtet, amelynek keretében az e védjegyekkel ellátott áruk nem tartalmaznak olyan jelölést, amely lehetővé tenné harmadik személyek számára, hogy beazonosítsák azt a piacot, amelyen azokat forgalmazni kívánták, a jogosult megtagadja ezen információ harmadik személyekkel való közlését, az alperes beszállítói pedig nem szívesen fedik fel saját beszerzési forrásait.
- 62 Ez utóbbi tekintetben meg kell állapítani, hogy az ilyen forgalmazási rendszerben a szállító általában kötelezettséget vállal arra, hogy a szerződésben említett árukat vagy szolgáltatásokat – akár közvetlenül, akár közvetve – csak meghatározott kritériumok alapján kiválasztott forgalmazóknak adja el, míg e forgalmazók vállalják, hogy ezen árukat vagy szolgáltatásokat nem értékesítik nem hivatalos forgalmazók részére a szállító által e forgalmazási rendszer alkalmazására kijelölt területen.

- 63 Hasonló körülmények között, ha a védjegybitorlási per alperesére hárítanák az arra vonatkozó bizonyítási kötelezettséget, hogy az általa forgalmazott, védjeggyel ellátott árukat elsőként a védjegyjogosult vagy az ő hozzájárulásával valaki más hozta forgalomba, az lehetővé tenné az említett jogosult számára, hogy megakadályozza az említett védjeggyel ellátott áruk párhuzamos importját, jóllehet az áruk szabad mozgásának ebből következő korlátozását nem igazolja az ugyanezen védjegyhez fűződő jog.
- 64 A védjegybitorlási per alperese ugyanis jelentős nehézségekkel szembesülne egy ilyen bizonyíték szolgáltatásakor, mivel szállítói érthető módon vonakodnának attól, hogy felfedjék az érintett európai uniós védjegyek jogosultjának forgalmazási hálózatán belüli beszerzési forrásukat.
- 65 Ezenkívül, még ha a védjegybitorlási per alperese bizonyítani is tudná, hogy az érintett európai uniós védjegyekkel ellátott áruk e védjegyek jogosultjának az Unió vagy az EGT-n belüli szelektív forgalmazási hálózatából származnak, az említett jogosult megakadályozhatná, hogy a jövőben a forgalmazási hálózatának olyan tagjától szerezzenek be árut, aki megszegte szerződéses kötelezettségeit (lásd ebben az értelemben: 2003. április 8-i Van Doren + Q ítélet, C-244/00, EU:C:2003:204, 40. pont).
- 66 Következésképpen olyan körülmények között, mint amelyek a jelen ítélet 61. pontjában ismertetésre kerültek, az eljáró nemzeti bíróság feladata, hogy kiigazítsa az érintett európai uniós védjegyek által biztosított jogok kimerülésével kapcsolatos bizonyítási teher megoszlását oly módon, hogy e védjegyek jogosultjára hárítja annak bizonyítását, hogy az érintett áruk példányainak első forgalomba hozatalát az Unió vagy az EGT területén kívül végezte vagy engedélyezte. Ha erre vonatkozóan bizonyítékot szolgáltatnak, a védjegybitorlási per alperesének kellene bizonyítania, hogy ugyanezen példányokat ezt követően a védjegyjogosult vagy az ő hozzájárulásával valaki más hozta be az EGT-be (lásd ebben az értelemben: 2003. április 8-i Van Doren + Q ítélet, C-244/00, EU:C:2003:204, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 67 E fenti megfontolások egészére való tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 207/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdését és a 2017/1001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdését az EUMSZ 34. cikkel és az EUMSZ 36. cikkel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az európai uniós védjegy által biztosított jog kimerülésével kapcsolatos bizonyítási kötelezettség kizárólag a védjegybitorlási per alperesét terheli, amennyiben az e védjeggyel ellátott áruk, amelyek nem tartalmazzak olyan jelölést, amely lehetővé tenné a harmadik felek számára, hogy azonosítsák azt a piacot, amelyen azokat forgalomba kívánták hozni, és amely árukat egy olyan szelektív forgalmazási hálózaton keresztül forgalmazzak, amelynek tagjai ezen árukat csak e hálózat más tagjainak vagy végső felhasználóknak értékesíthetik tovább, ezen alperes az Unióban vagy az EGT-ben azt követően vásárolta meg, hogy az eladók biztosították őt afelől, hogy az áruk ott jogszerűen forgalmazhatók, az említett védjegy jogosultja viszont megtagadta a vevő által kért ellenőrzés saját maga által történő elvégzését.

A költségekről

- 68 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

Az [európai uniós] védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 13. cikkének (1) bekezdését, valamint az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkének (1) bekezdését az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal ellentétes, ha az európai uniós védjegy által biztosított jog kimerülésével kapcsolatos bizonyítási kötelezettség kizárólag a védjegybitorlási per alperesét terheli, amennyiben az e védjeggyel ellátott áruk, amelyek nem tartalmazznak olyan jelölést, amely lehetővé tenné a harmadik felek számára, hogy azonosítsák azt a piacot, amelyen azokat forgalomba kívánták hozni, és amely árukat egy olyan szelektív forgalmazási hálózaton keresztül forgalmazznak, amelynek tagjai ezen árukat csak e hálózat más tagjainak vagy végső felhasználóknak értékesíthetik tovább, ezen alperes az Európai Unióban vagy az Európai Gazdasági Térségben azt követően vásárolta meg, hogy az eladók biztosították őt afelől, hogy az áruk ott jogszerűen forgalmazhatók, az említett védjegy jogosultja viszont megtagadta a vevő által kért ellenőrzés saját maga által történő elvégzését.

Aláírások